

Possessions o obsessions

Divuitè durant l'any

© Mots per a la família - Jordi Castellet

A la missa de les deu a Sant Pere de Gombren, m'adono, un dia, que l'Aurèlia de Sant Quintí de Puigrodó es posa a plorar tan bon punt engego la prèdica. Vaig creure'm que aquell dia estava sembrat. O sigui que em vaig anar animant i inflamant, predicant amb fervor cada vegada més gran. Com més predicava, més esgarips i sanglots brollaven de la gola emocionada de l'Aurèlia. Va arribar un punt, però, que vaig interrompre el sermó i li vaig demanar davant de tothom: «aleshores, Aurèlia, ens podríeu donar el vostre testimoni sobre el que us mou tan poderosament: és la Paraula de Déu, és la litúrgia, és la meua predicació?» A la qual cosa, la dona em va respondre: «Doncs, res de tot això, mossèn. Resulta que, l'any passat, se'm va morir un boc del meu ramat, el més preciós que havia tingut mai. Vaig resar i vaig plorar molt per ell. Ara ja feia temps que no hi pensava. Avui, però, tan bon punt heu sortit a predicar i m'he fixat en la vostra barba, m'he tornat a recordar del boc que vaig perdre. Quan més me la miro, més me'n recordo i més m'emociono.» L'Aurèlia no es recordava ni d'una paraula de les que havia dit jo a la missa. Quan vaig arribar a casa, em vaig afaitar la barba de boc.

Les coses són importants i necessàries per a viure. Necessitem les coses per a viure però no es tracta de viure per a les coses, ni que sigui un animal que ens estimem molt. Les coses són per ser usades. Les persones, estimades. El món va malament quan estimem les coses i utilitzem les persones, quan les possessions es converteixen en obsessions. Aleshores, tot es barreja i ja no se sap on tenim el cap, de tal forma que esdevé impossible escatir on es troba la veritable crida de Déu. Convé orientar-se de nou per a reconstruir la pròpia escala de valors.

De bona fe, aquell home li demanà a Jesús que s'interposi en una qüestió d'herències (Lc 12,13-21). Ah, les herències! Mitja Catalunya està barallada amb l'altra mitja per qüestions d'herències i successions! Plets, baralles, discussions, judicis i sentències que no s'acaben mai més, tot plegat per a repartir-se les despulles dels morts! No és en va que una de les pitjors malediccions que es pot llançar a un català és aquella tan nostrada: «Tan de bo tinguis plets tota la vida i els guanyis!» Quina tranquil·litat poder viure sense deure res a ningú! Jesús ho deia molt clar: «^{12,58} Mentre vas a presentar-te al magistrat amb el qui et vol denunciar, procura d'arribar a un acord amb ell, no sigui cas que et porti per força davant el

jutge, i el jutge et posi en mans de l'oficial, i l'oficial et tanqui a la presó. » Malament quan la resposta davant d'un conflicte és «no tenim res més a dir, parli amb el nostre advocat.» Els advocats sempre guanyen, el judici sempre els va bé: ells ja han cobrat. Qui queda a l'estacada és el client, que es veu abocat a posar més diners per presentar infinitat de recursos per una causa que, essent per a ell justa i necessària, no té la solució que desitjaria. Mentrestant, només li queda el mal viure. «Advocats i procuradors, a l'infern de dos en dos.» Jesús recomana que, davant de les exigències abusives, actuem per escriure. Tan sols per aquest biaix esdevé possible aturar l'espiral d'abús, d'injustícia i de violència.

«^{Mt 5,38} Es va dir: Ull per ull, i dent per dent.

³⁹Doncs jo us dic: No us torneu contra el qui us fa mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra. ⁴⁰Al qui et vulgui posar un plet per quedar-se el teu vestit, dona-li també el mantell. ⁴¹Si algú t'obliga a portar una càrrega durant un quilòmetre, porta-li dos quilòmetres. ⁴²Dona a

qui et demana; no et desentenguis del qui et vol manllevar.»

Davant de l'afany de tenir més, Jesús assenyala la cobdícia i la ceguesa espiritual:

«^{Lc 9,25} Què en treu l'home de guanyar tot el món si es perd o destrueix ell mateix?»

A Catalunya, com en molts llocs del món, la virtut es pot convertir en el mal de l'esperit. Famílies, clans sencers lluitant perquè augmenti la riquesa, el benestar, els diners, el poder i, en canvi, no porten noves vides al món. Grans imperis bastits per persones que han deixat el treball de generacions en pujar una empresa i, en canvi, són incapaços de bastir la més gran de les empreses que de veritat importen: la seva pròpia família. Sí, tenen

molt diner a la banca però no tenen a qui deixar-lo. «^{Lc 12,20} Déu els diu: -Insensats! Et reclamaran la vida i tot això que has acumulat, de qui serà?» La vida consisteix en inspirar i espirar. Si no espirem, expirem. Si tan sols volem rebre, rebre, rebre i no deixar anar res, sobrevé la mort, la misèria i l'ensulsiada. «^{Mt 7,27} La seva ruïna serà completa», perquè «^{Sl 127,1} si el Senyor no construeix la casa, és inútil l'afany dels constructors.»

Mentrestant, aquell home que demanava Jesús, preocupat per un afer d'herències, el va deixar passar, no el va seguir. Va perdre la gran oportunitat de la seva vida, d'estar a prop i conèixer el Fill de Déu vingut en la humanitat.

